

Μετά Χριστόν.

τὸν αὐτοκράτορα, ὡς ἐπιόρκον καὶ σφετεριστὴν τοῦ θρόνου, συνέρχονται βιαίως οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ καθαιροῦσι τὸν Ἀρσένιον, ἐξορισθέντα εἰς Προκόννησον.

1268. Γερμανὸς Γ, πρῶν Ἀνδριανουπόλεως μητροπολίτης, τὸ ἐπώνυμον Μαλχούσης, κακῶς ἀκούων παρὰ τῶν φίλων τοῦ Ἀρσενίου ὡς ἐπιθάτης, παραιτηθεὶς μετὰ 3 μῆνας.

Ἰωσήφ Α. μοναχὸς ἐνάρετος, ἀσκητῶν κατὰ τὸ Γαλήσιον ὅρος περὶ Ἐφεσον. Οὗτος συνεχώρησε τὸν αὐτοκράτορα μετανοοῦντα ταπεινῶς διὰ τὴν ἐπιτορκίαν καὶ τύφλωσιν τοῦ νομίμου βασιλέως, ἥδη τελευτήσαντος. Τελευταῖον δὲ δυσαρεστούμενος κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος παρητήθη.

1276. Ἰωάννης ΙΑ. ὁ Βέκκος, πρῶν χαρτοφύλαξ, ἀνὴρ λόγιος μὲν, ἀλλὰ παλίμβουλος καὶ πανούργος. Οὗτος πρὶν ἔτι ἐκλεχθῆ Πατριάρχης ἀντεμάχετο γεννικῶς ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου ἐναντίον τῆς Λατινικῆς αἵρέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ αὐτοκράτωρ ἤθελε κατὰ τὸ φαινόμενον νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἀνατολήν. εἴτε ὑποκρινόμενος, εἴτε φοβούμενος τὰς ἐπαπειλουμένας ὑπὸ τοῦ Πάπα ἐκστρατείας τῆς Δύσεως κατὰ τοῦ Βυζαντίου. Φυλακισθεὶς λοιπὸν ὁ Βέκκος εἰς πύργον σκοτεινόν, τὸν τοῦ Ἀνεμᾶ, εἶδεν ἐκεῖ, ὡς φαίνεται, τὸ φῶς τῆς Πικτικῆς λατρείας καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν θηρευόμενον συμφέρον. Ὄθεν συμφωνήσας μετὰ τοῦ Βασιλέως γίνεται Πατριάρχης, καὶ συνετάραξε καὶ αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀποθανόντα δὲ τὸν μηχανορραφόντουτον αὐτοκράτορα διαδέχεται ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος. Τότε καὶ ὁ Βέκκος, διωκόμενος ὑπὸ τῆς ιδίης συνειδήσεως, ἀφῆκε τὸν θρόνον κρυφίως καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Παναγράντου. Ἐπειτα δὲ συνοδικῶς προσκληθεὶς καὶ κριθεὶς, καθρέθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Κυπρίου, καὶ σύγγραμμα συνέταξεν εὐσεβὲς, τὰς πρυτέρας αὐτοῦ πλάνας καταναθεματίζων καὶ τὴν καθαίρεσιν ὡς νόμιμον καὶ κανονικὴν ἀποδεχόμενος.

1283. Ἰωσήφ Α. τὸ Ε. παραιτηθεὶς μετὰ 3 μῆνας, ὡς ὑπέργηρος καὶ ἀσθενής.

Γρηγόριος Β. ὁ Κύπριος, (λεγόμενος πρὶν μονάση, Γεώργιος Κύπριος), ἀνὴρ σοφὸς καὶ πλήρης παιδείας Ἑλληνικῆς. Οὗτος συναθροίσας Σύνοδον, ἔκρινε καὶ

Μετά Χριστόν.

κατεδίκασε τὸν Βέκκον, ὡς προεῖπόμεν. Συνέγραψε δὲ καὶ πρὸς τοὺς λήρους ἐκείνου αὐτιρρήσεις ἰσχυρὰς καὶ ἄλλα πολλὰ συντάγματα, λόγους ἐκκλησιαστικούς καὶ 195 ἐπιστολὰς, καὶ παροιμίας καὶ γυναικὰ κατ' ἀλφάβητον, καὶ καλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως περιγραφὴν, καὶ ἄλλα πολυάριθμα. Ὁ ἀξιόλογος οὗτος Πατριάρχης κοσμήσας τὸν θρόνον τιμίως καὶ θεοφιλῶς 6 ἔτη καὶ 6 μῆνας, παρητήθη φιλάσθενος ὢν, καὶ ἀπελθὼν ἡσχάσεν εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅπου μετὰ μικρὸν ὁσίως ἐτελεύτησεν. Ποιεῖται δὲ τοῦτου τὴν μνήμην ἡ Ἐκκλησία τῇ Αὐγούστου 18.

1290. Ἀθανάσιος Α. Πελοποννήσιος ἐξ Ἀνδρούσης, μοναχὸς ἀσκητῶν κατὰ τὸν Ξηρόλοφον τοῦ Βυζαντίου. Ἀνὴρ πεπαιδευμένος, εὖσε βέστατος, ἀκέραιος καὶ εὐθύς τὸν τρόπον καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας ἀκριβέστατος ζηλωτής. Οὗτος τοὺς μὲν Ἀρχιερεῖς τοὺς διατρέχοντας καὶ ραδιουργοῦντας ἐν Βυζαντίῳ ἀπέστειλεν εἰς τὰς ἰδίας ἐπισκοπὰς ἕκαστον, τοὺς δὲ περινοστοῦντας μοναχοὺς συνέκλεισεν εἰς τὰ μοναστήρια. Κατηγορούμενος λοιπὸν ὡς ἰδιότροπος καὶ ἀπολίτευτος παραιτεῖται ὁ μακάριος Ἀθανάσιος, ἀπαφεύγων ὁ γεννάδας [ὡς ὁ Κάλλιστος ἐπονομάζει αὐτὸν] τὰ σκάνδαλα καὶ ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὰ τοῦ Ξηρολόφου ἀσκητήρια. Τούτου φέρονται συγγράμματα πολλὰ καὶ ἐπιστολαὶ πᾶ πάντα ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἀνέχοντα.

1293. Ἰωάννης ΙΒ. ὁ Σωζοπολίτης, πρῶν λαϊκός, ἔχων γυναῖκα καὶ τέκνα, καὶ ἔπειτα μοναχός. Ἄνθρωπος ὀλίγης μὲν παιδείας, ἀλλὰ πολλῆς ἀρετῆς, παραιτηθεὶς μετὰ 8 ἔτη.

1302. Ἀθανάσιος Α. τὸ Ε. πατριαρχεύσας ἀξίως καὶ θεοφιλῶς ἄλλα 8 ἔτη καὶ παραιτηθεὶς ἐκ νέου, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὸν Ξηρόλοφον, μὴ ἀνεχόμενος τὴν κακίαν τῶν κατηγορῶν αὐτοῦ. Οὕτως ἔμεινε χηρεύων ὁ Πατριαρχικὸς θρόνος ἐπὶ 2 ἔτη.

[κατόπιν].

Ὁ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ [ἴδι συνέχειο. 12].

Ἀφοῦ ἡ Ἀργὼ ἐκρύβη ἀπὸ τῶν παραλίων τῆς Ἰωλκοῦ, τὸ δὲ πλῆθος εἰσέτι ἔμενε ἐκεῖ λέγοντες περὶ τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης ἄλλος ἄλλο, ὡς ἔκαστος γνώμης εἶχε. τότε ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος διασχίσας τὸ πλῆθος εἰσεχώρησε μέχρις ἐμοῦ, κα

μετὰ προφυλάξεω· ἀπιστεύου καὶ ἐπιτηδεύου καὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ — Κλεοπάτρα, ὁ μετὰ τοῦ Μελέαγρου ἀρράβωνος ἐτελείωσεν; — εἰς πᾶν τα ἄλλον ὅποιαν ἐντύπωσιν ἤθελε προσενήσει ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν γνωρίζω, Μελέαγρε, εἰς ἐμέ δ' ἔμω,.... ὡς εἰς ἐμέ διηγέρεται τοιοῦτου φόβου ἀνεξήγητον αἰσθημα, ὥστε καὶ ταύτην τὴν ὥραν νομίζω, ὅτι ἐγὼ εἰς τὴ σταθῆσαν παλιν· νῦν ἐρωτήσω μὲν αὐτὸν τίς ἦτον, καὶ διὰ τὴν ἡμέραν, δὲν ἐτόλμων νὰ δείξω δὲ ἀδιαφορίαν, ἦσαν ἀνίκανοι· εὐρισκόμεναι λοιπὸν ὡς μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος. Ἀπὸ τῆς πρώτης μὲν στιγμῆς καθ' ἣν τὸν εἶδον συνέλαβον, σοὶ βεβαίως, Μελέαγρε, ἄσπονδον κατ' αὐτοῦ μῆτος, ἀλλὰ δὲν κόπτω καὶ ὅτι ἤμην πολὺ περίεργος νὰ πληροφορηθῶ περὶ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου· δὲν ἠρνήθην λοιπὸν ν' ἀποκριθῶ εἰς αὐτὸν — ναί, καὶ εἶναι τρίτη ἡμέρα τοῦ ἀρράβωνος ἡ σήμερον. — Μόλις εἶχα συμπληρώσει τὴν τελευταίαν λέξιν καὶ στοαρεῖσα πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκείνος ἵστατο, δὲν τὸν εἶδον πλέον, ἐγένετο ἄφαντος. Ἡ περίστασις αὕτη, Μελέαγρε, μοὶ ἐπροξένησε τοιαύτην συγκίνησιν, ὥστε κατ' ὀλίγον ἐκτοτε ἐμαρκρινόμην συλλογίζομένη πάντοτε περὶ ἐκείνου, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ μάθω ὅπως ἦτον. Ἀλλ' ὁ μυστηριώδης οὗτος ἄνθρωπος μετὰ τινος ἡμέρας εὐρέθη παρὰ τὴν θύραν τοῦ ναοῦ, ὅπου μὲ τῶν ἡμερῶν ἀπηργόμην διὰ νὰ παρακαλέσω τοὺς θεοὺς ὑπὲρ σοῦ, Μελέαγρε. Καὶ τοι δὲ μ' ἐκυρίευσεν ἰδὸς τι φρικτῆς, ἅμα τὸν εἶδον, δὲν ἤξεύρω ὅμως πῶς παρεκινήθην νὰ σταθῶ πρὸ αὐτοῦ ζητοῦσα, οὕτως εἰπεῖν, νὰ μαντεύσω τὰ περὶ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐκείνος. — Κλεοπάτρα, μὲ λέγει ἔχετε εἰδήσεις περὶ τοῦ Μελέαγρου;

— Ὁχι· ἀπήντησα ἐγὼ

Ὡς νὰ μὲ ἐκράτει δὲ πλησίον τοῦ ἀόρατός τις δύναμις δὲν ἠδυνάμην ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτοῦ· ἤθελα νὰ τὸν ὁμιλήσω ἐκτενέστερον καὶ νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ. Μελέαγρε; ναί, δὲν θέλω ἀποκριθῆναι ἀπὸ σοῦ οὐδὲν, εἰ καὶ ἤμην ἀποφασισμένη τοῦτο μόνον νὰ μὴ μάθης. Συνέλαβον. Μελέαγρε, ἀπόφρασιν τότε ἀπίστευτον, ἀνόητον ἴσως καὶ παράτολμον εἰς Παρθένον. Τα πάντα εἶναι ἰσχυρὰ νικῶντα καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ μάλιστα γυναικός. Προσποιηθεῖσα λοιπὸν ὅτι ἔπεσέ τι ἀπὸ τῶν χειρῶν μου, ἔκυψα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐκείνος ἵστατο, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τῷ εἶπον.

— θέλω νὰ σὲ ὁμιλήσω κατ' ἰδίαν, εἰς τὴν οἰκίαν ὅμως τοῦ πατρὸς μου ὄχι.

— Καλῶς, ἀπήντησεν ἐκείνος, κύριον, λοτὸν παρὰ τὸ ὄρος. Πῆλον. δὲν εἶναι μακρὸν.

Καὶ πρὶν ἐγὼ δυνῆθαι ν' ἀπαντήσω, ἐκείνος ἀνεχώρησεν.

Ὁ Μελέαγρος εἰς τοὺς τελευταίους τοὺς λόγους ἀνετινάχθη, ὡς ἂν ἐδήλῃ ὑπὸ τοῦ φαρμακερωτέρου τῶν ὄφρων. Τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο κατὰ πόρφυρον, αἱ τρίχες αὐταὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἀνωρθώθησαν.

— Καί, ἀπήλθες λοιπόν, Κλεοπάτρα;

Ἠρώτησεν ὁ Ἥρω· φωνῇ βραγγινώδει, βλέμμα κατ' αὐτῆς ἐξακοντίσας, πολλὴν ἐκφαίνον δυσρέσκειαν.

— Εἰπέ μοι, εἰπέ μοι, ἐπνεέλαθεν ὁ Ἥρω, ἀπ' ἧλθες;

Ἡ Κλεοπάτρα, ἥτις εἶχεν ἀπολέσει ὅλον αὐτῆς τὸ θάρρος, ἠδηνήθη ν' ἀποκριθῇ μετὰ δειλίας τινός.

— Ὑπόμεινον, φίλε μου, Μελέαγρε, διότι οὐδὲν θέλεις ἀγνοῆσαι. Ἐξαιτούμαι ὀλίγην ὑπομονήν. Ἐπίστρεψα λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Ναοῦ εἰς τὸν οἶκόν μου, κατεχμένη ὑπὸ τινος ῥίγους, ὅπερ κατεστράψε τοὺς γονεῖς μου ὑπὸ φόβου, μήπως ἡ ὑγεία μου ἦτον εἰς κινδύνον, ἥτις τῶντι ἀπότινον ἡμερῶν ἐφαίνοντο μαρτανομένη, ἐνεκα τῶν αἰτιῶν, τὰς ὁποίας σοὶ ἐξήγησα ἤδη, Μελέαγρε, καὶ τὰς ὁποίας ἠγρόσουν οἱ ἐξαιρέτοι γονεῖς μου. Συνέλαβον λοιπὸν περὶ ἐμὲ ἐντρομοί, ἐρωτῶντες ἂν μοὶ συνέβη τι καθ' ὁδόν, ἢ ἂν πάσχω. Ἀπέκρυψα ἀπὸ τῶν γονέων μου πάντα τὰ διατρέξαντα, ἐξ' ὧν ἔπασχον, καὶ διεβεβαίωσα αὐτούς, ὅτι δὲν ἤμην μὲν ασθενής, ἐπεθύμουν δὲ νὰ ἐξέλθω ὁ ἴσον πρὸς περίπατον, καὶ ὅτι αὐρίον, ἂν συγκατετίθεντο, ἐπεθύμουν νὰ κάμω τοῦτο ἀπὸ πρώτης. οἱ γονεῖς μου προθύμως ἐδέχθησαν τὴν παρὰ κλησίν μου, καὶ τὴν ἐπαύριον ἀναλαβοῦσα θάρρος· ἀπίστευτον ἐπεχείρισα μόνη τὴν ἐξοδόν, καὶ ἐφύασα εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ Πηλίου, ὅπου κατὰ τινα τύχην ἀπήντησα κόρην καθήμενην μόνην, περιμένουσαν, ὡς αὕτη μοὶ εἶπε, τὸν πατέρα της. Ἡ κόρη ἐκείνη δὲν μοὶ ἦτο γνωστὴ, διότι δὲν ἦτον ἐγγχώρις. Ἐνόμια τότε ὅτι ὁ οὐρανὸς τὴν ἐξαπέστειλεν, ἵνα μοὶ γένη σύντροφος εἰς ἐκείνην τὴν μὴνῶσίν μου, καὶ μοὶ βιηθήσῃ, χρειὰς τυχοῦσας, εἰς τὴν ἀσυλλόγιστον ἐκείνην ἀπόφασίν μου. Τὴν ἐχαρέτησα λοιπὸν φιλοφρόνως, καὶ ὡς νὰ τὴν ἐγνωρίζον ἀπὸ πολλοῦ, ὡς πὸς τοιαύτην προσεφέρθη, κατήσασα παρ' αὐτῇ. Δὲν δύναμαι, Μελέαγρε, νὰ σοὶ ἐξηγήσω ἡδὴ τὴν χάραν, ὅσῃν τότε ἡσθάνην, εὐροῦσα ἄνθρωπον ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ, καὶ μάλιστα ὁμόφυλόν μου. Δὲν ἐβεβαίωνα λοιπὸν νὰ οἰκισθῶ πρὸς αὐτήν, καὶ νὰ τὴν ὀνομάσω φίλην μου. Γνωρίζεις δὲ Μελέαγρε, ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουσιν εἰδός τι ἐμπιστοσύνης πρὸς ἀλλήλας, ὅποιαν οἱ ἄνδρες σῆς δὲν ἔχετε· ὁ, τι μόνον τότε εἶχεν ὀλίγον μὲ δυσαρεστήσει. ἀλλὰ στιγμιαίως μόνον, εἶναι ὅτι ἠρνήθη νὰ μὲ εἰπῇ τὸ ὄνομά της, ἀφοῦ εἶχε μάθει τὸ ἰδικόν μου· ὅτε δ' ἐγὼ θερμότερον ἀπήτησα νὰ μάθω τὸ ὄνομά της.

— Τί θέλεις ὠφεληθῆ, Κλεοπάτρα, μοὶ εἶπεν, καὶ ἂν τὴ μάθης;

— Ἀλλὰ θέλω νὰ σὲ ὀνομάζω, ὑπέλαβον.

— Τότε, ἀνθυπέλαθεν ἐκείνη, ὀνομάζε με δυστυχῇ, ἀφοῦ θέλεις νὰ μὲ ὀνομάζης.

Ἐνῶ δὲ ἔλεγε ταῦτα, εἶδον δάκρυα καταρρέοντα ἀπὸ τῶν ὠραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησα δεῦτερον πλέον νὰ τὴν ἐρωτήσω. Ἡ περίστασις, αὕτη τότε δὲν μοὶ ἐφάνη ἀξία λόγου.

Μετὰ δὲ ταῦτα συνδιελεγόμεθα, ἐγὼ μὲν ὀνομάζω

ζουσα αὐτὴν φίλην, αὐτὴ δὲ ἐμὲ Κλεοπάτρην. Τό-
 τε ἐγὼ δὲν εἰδίστατα νὰ διηγηθῶ πρὸς αὐτὴν πᾶν
 ὅ,τι μοὶ συνέβη, ὅλην τὴν αἰτίαν, δι' ἣν εὐρίσκωμην
 ἐκεῖ. Παρατήρησα, Μελέαγρε, ὅτι ἐνῶ σύννους ἡκροᾶτο
 τὴν διήγησίν μου, ἐνίστο ἡλλοιούτο τὸ πρόσωπόν τῆς,
 καὶ ἄλλοτε μὲν ἐμειδία. ἄλλοτε δὲ συνοσφρουούτο. ἀλλὰ
 ταῦτα διόλου δὲν μ' ἐμπόδισαν τοῦ νὰ συμπληρώσω
 καὶ τὰς μικροτέρας περιστάσεις τῆς διηγήσεώς μου
 ἐκείνης. Διήκουσεν ἅπασαν τὴν διήγησιν, χωρὶς ἐν τῇ
 μετοξὺ νὰ μὲ διακόψῃ διόλου. Αὐτοῦ δὲ ἐγὼ ἐπι-
 κόπησα, μοὶ ἀπεύθυνε διοφόρους ἐρωτήσεις καὶ παρα-
 τήσεις, ἐξ ὧν ἡ κόρη ἐκείνη, ἂν καὶ συνομηλιζ,
 ἐφαίνετο καὶ ἐμφρονεστέρα μου καὶ κάλλιον ἢ ἐγὼ
 σκεπτομένη. Τοῦτο ἄπαιτεῖ ἡ εὐλικρίνεια νὰ τὸ ὁμο-
 λογήσω.

λογισω.

Ἐπειτα δὲ ἀναλαβοῦσα ἥθος αὐστηρᾶς μητρὸς κοί-
λέγει, — Κλεοπάτρα, ἐπεὶ δὴ ἤδη μὲ ὠνόμασας φίλην,
τολμῶ διὰ τοῦτο νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι αὐτὴ ἡ μήτηρ σου
δικαίως κρίνουσα περὶ τῆς τελευταίας ταύτης διαγω-
γῆς σου ἤθελε σοὶ ἐπιπλήξει. Τὸ σημερινόν σου, Κλε-
οπάτρα, κίνημα, δὲν ἀρμόζει εἰς οὐδεμίαν κόρην, ἥ-
τον δὲ εἰς σέ, ἥτις ὥμοσας ἀφωσίωσιν καὶ πίστιν εἰς
τὸν Ἥρωα Μελεάγρον. Ἄν δὲν ἐνίκηθης ὑπὸ τῆς αἰ-
δοῦς ἢ ὑπὸ τοῦ φόβου νὰ ἐπιχειρήσῃς τὸν δρόμον τοῦ-
τον διὰ νὰ εὐρεθῇς μόνη πρὸς μόνον ἄνδρα εἰς ἔρῃαν
τόπον, δὲν ἐσελεύσῃς τοῦλάχιστον τὴν μνήμην τοῦ
Μελεάγρου σου, ὅστις νομίζει ὅτι εὐὲν βαδίζεις κατὰ
τὴν ἀπουσίαν του τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος. τῆς
τιμῆς, τῆς ἀρετῆς; Τί θέλει ὑποθέσῃς ἥτε ὁ Μελέ-
αρος ἥτε ἄλλος τις ἐάν ποτε μάθωσιν ὅτι κόρη σὺ
ἐτόλμησας ν' ἀπέλθῃς εἰς σύλτευξιν πρὸς ἄνδρα ἄγνω-
στον ἐν ἐρήμῳ τοιούτῳ τόπῳ; Ἢ τις οἶδεν. . . . Ἀλλὰ,
Κλεοπάτρα, μοὶ ἐπέρχεται εἰς νοῦν τὴν στιγμήν ταύ-
την ἰδέεσθαι τὴν ὁποίαν ἄς σχεφθῶμεν καὶ αἱ δύο,
καὶ ἴσως φίλη μου, ὁ μυσγηριώδης οὗτος ἄνθρωπος
δὲν εἶναι τόσον ἐπιφοβός, ὅσον τὸν ὑπέθεσα ἔξ ἄρ-
χῆς. Διότι τις οἶδεν ἂν ἦναι ἐκείνη μεταμφιεσθεῖσα
εἰς ἄνδρα; Ὅποιος, Κλεοπάτρα, ἦτον ἀράγε ἡλικί-
ας, καὶ ὁπόσον εἶχεν ἀνάστητα,

Ἀνίστασθαι, φίλῃ μου, ὅσον τὸ ἰδικόν σου καὶ ἡλικίας ἂν
δὲν ἀπαγῶμαι, ὅσης καὶ σὺ καὶ ἐγὼ· καὶ μάλιστα, ἐ-
πρόσθετα, ἂν δὲν ἦτον ἐκεῖνος, ἀνὴρ, ἥθελα εἶπει, ὅτι
ἦσο σὺ αὐτὴ φίλῃ μου.

Τόσπον ὁμοιάζω πρὸς ἐκεῖνον· εἶπεν ἐκείνη. συνο-
δεύσας τοῦ· λόγους τῆς μετὰ τίνος μεδιᾶματος, ὅποι-
ον συνήθως μεδιᾷ τι φιλάρεσκη γυναῖκες, ὅσας ἢ ὑπ'
ἀντιζήλων γυναικῶν ἱπαιωνόσαι, ἢ ὑπ' ἀνδρῶν.

—Ναί, τόσον πολὺ ὁμοιάζετε. Ἀλλὰ διὰ ποίαν ἔ-
κείνην, εἶχες εἰπεῖ ὀλίγον πρότερον, φίλη μου;
—Ἦκουσα Κλεοπάτρα, ὅτι περὶ τὰ ὄρη ταῦτα δια-
τᾶται παρθένος τις θυγάτηρ τοῦ Ἀρκάδος Ἰάσου, ἐκ-
τεθεισα μικρὰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μὴ ἐπιθυμοῦν-
τος νὰ ἔχῃ θηλυκὰ τέκνα, καὶ ζῶσα σήμερον ἐν σπη-
λαίοις, τρεφομένη ἐκ τοῦ κυνηγίου· τὸ κάλλος αὐτῇ

διηγούνται, ὅτι εἶναι ἐξάσιον. τίς οἶδε λοιπὸν, ἂν
 ὑπάρχῃ τις σύνδεσμος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Μελεά-
 γρου σου; τίς οἶδεν ἂν αὐτὴ διατελῇ ἐτι ἀγαπῶσα αὐτόν.
 ἐνῷ ἐκεῖνος ἴσως τὴν ἐλησμόνησε;

ἄνθρωπος ἐκείνος ἴσως τὴν ἐκπομπήν σου.
Ἄλλος φόβος, Μελέαργε, μὲ κατέλαβε τότε μείζων τοῦ
πρώτου. μυρίαὶ ἰδέαι ἐγεννῶντο ἐν τῇ κεφαλῇ μου, καὶ
μυρία αὐτῆς κατετρέφοντο. Διὰ τὴν Μελέαργε, νὰ τὸ ἀ-
ποκρύψω ἀπὸ σοῦ; καὶ αὐτῆς τὸ κάλλος ἦτον ἐξαίσιον,
καὶ αὐτὴ εὐρέθη τότε ἐν τῇ ἐρηνίᾳ ἐκείνῃ. καὶ αὐ-
τὴ ἐφάνη ἀλλοιωθεῖσα τότε, ἐνῶ συνδιελεγόμεθα. Πι-
κροὶ λοιπὸν τοιοῦτοι λογισμοὶ κατέβλησαν τὴν καρδίαν
μου τότε, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ σοὶ βεβαιώσω, ὅπο-
σον ἦσαν δίκαιοι. ἐντοσούτῳ τὴν ἀποχαιρέτησα ψυ-
χρῶς καὶ ἐπέστρεψα ἐνταῦθα. εἶχα λησμονήσει σχεδὸν,
Μελέαργε, τὰς περιστάσεις ταύτας. Ἄλλ' ἡ νέα ἐμ-
φάνισις τοῦ ἐπαίτου τούτου ὅστις ἀναμφιβόλως εἶναι
ὁ αὐτὸς ἐκείνος, τὰ συνοδεύσαντα ταύτην περιστάσι-
κα ἀνεκάλεσαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ παρελθόντα, καὶ σχεδὸν
εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι ὑπάρχει τί μυστήριον ἐν τού-
τοις, τὸ ὅποιον δὲν ἀγνοεῖς, Μελέαργε, καὶ ὅτι ὑπάρχει
ἰσχυρὰς σχέσις μεταξύ τοῦ ἐπαίτου τούτου, τῆς κόρης ἐκεί-
νης, καὶ σοῦ αὐτοῦ Μελέαργε.

[ἀκούουθε.]

ΛΑΟΔΙΚΕΙΑ.

Πρὸς ἀνατολὰς ἀκριβῶς τῆς νήσου Σάμου καὶ τῆς
Ἰωνικῆς Νεαπόλεως (Κουσαδασίου) κεῖνται ἐν τῇ Μι-
κρασία αἱ ἀξιόλογοι πόλεις, Τράλλεις μὲν ὡς 2, Λαοδί-
κεια δὲ ὡς 5 καὶ Ἰκόνιον ὡς 12 ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ θα-
λάσσης, συγκοινωνοῦσαι καὶ σήμερον διὰ τακτικῆς τα-
χυδρομίας τῆς ἐκ Σμύρνης εἰς Ἰκόνιον καὶ Καισάρειαν.
Καὶ αἱ μὲν Τράλλεις λέγονται ὀθωμανιστὶ Αἰτῶνι,
ἡ δὲ Λαοδικεα Ἐσκί Ἰσάκρ, παρὰ τὸ Δενῖλι, τὸ δὲ
κόνιον, πρωτεύουσα ἐμπορικὴ τῆς Μεγάλης Φρυγίας,
Λυκαονίας τῶν παλαιῶν, Κόνια, σῶζον τὸ παλαιὸν
ὄνομα παρεμφαρμένον.

ὁ ὁμώνυμοι πόλεις Λαοδίκειαι, κτισθεῖσαι πᾶσαι ἡ
τῶν Μακεδονικῶν χρόνων καὶ ἔχουσαι τ' ὄνομα τοῦτο
ἀπὸ Λαοδίκης γυναικὸς ἢ μητρὸς ἢ θυγατρὸς τοῦ κτί-
σαντος ἡγεμόνος, ἦσαν καὶ ἄλλαι τρεῖς τὸ παλαι, μί-
α μὲν ἐν τῇ Λυκαονίᾳ, ἡ καὶ Κατακεκαυμένη, σώ-
ζουσα μέχρι τοῦ νῦν τὴν ἀρχαίαν θέσιν καὶ λεγόμενη
κοινῶς ὑπὸ τῶν χριστιανῶν Λαοδίκεια, ὑπὸ δὲ
κῶν Ὀθωμανῶν Γιωργάν Λαδίκ. Αἱ δὲ ἄλλαι δύο
ἔκειντο ἐν τῇ Συρίᾳ τῆς Μεγάλης Ἀσίας, καὶ ἐξ αὐ-
τῶν σώζεται μόνον μετὰ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος ἡ πα-
ραλία, μετὰ δὲ Ἀντιοχείας πρὸς βορρᾶν καὶ Τριπόλεως
πρὸς νότον, ἡ ἐσχάτουσα νῦν τὸν λεγόμενον Λαοδικεῖον
[Λατακί] καπνόν, ἔχουσα τὸ παλαι κατὰ τὸν Σράβω-
να τὸ ὑπερκείμενον ὄρος κατὰ μέγαν πελόν, καὶ ἐσχάτου-
σα τότε πολὺν οἶνον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

σΜεγίστη και ἀξιολογωτέρα πασών των ομώνυμων